

Tranen en wodka vloeien bij het graf van soldaat Ivan

Nadezjda Koedrin: 'We kunnen nu pas afscheid nemen'

AMERSFOORT • Na 64 jaar en vier maanden kon Anatoli Koedrin uit Rusland gisteren eindelijk knielen bij het graf van zijn vader. „Ik ben zijn zoon. Ik moest hier zijn. Ik ben zo dankbaar.”

MARCO WILLEMSE

Een naam in het onmetelijk dikke register van Russische soldaten die het leven lieten in de Tweede Wereldoorlog. Meer kennis over het lot van vader Ivan had het gezin Koedrin nooit. Tot de dag waarop een vasthoudende journalist uit Nederland aan de telefoon hing.

Terwijl de man die hem verloor van de eeuwigdurende onzekerheid bewogen toekijkt, zijt Anatoli Koedrin woensdagochtend neer bij het graf van vader Ivan. De vriendelijke, kleine man uit de Kaukasus klemt zich vast aan de grafsteen. Hij prevelt Russische woorden en dept zijn natte ogen met een zakdoek. Tranen druppen op het boek dat echtgenote Nadezjda heeft neergelegd.

Journalist Remco Reiding legt een troostrijke hand op de schouder van Nadezjda. Ze recht haar rug, schenkt wodka uit in plastic bekertjes en spreekt de aanwezigen toe. „Mijn man en ik zijn eeuwig dank-

« **Mijn man en ik zijn eeuwig dankbaar dat we hier zijn. Laten we drinken op vader.**

Nadezjda Koedrin

Anatoli en Nadezjda Koedrin schenken 'ter ere van vader' wodka uit. FOTO SHODY CAREMAN

baar dat we hier kunnen staan. We kunnen nu pas afscheid nemen. Laten we drinken op vader.”

Als een zakje uit Rusland meegebrachte aarde, afkomstig van het graf van Anatoli's moeder, is bijgestrooid, loopt de geïmproviseerde plechtigheid ten einde. Anatoli vertelt dat hij zijn vader nooit heeft gekend. Soldaat Ivan Koedrin belandde in 1942 gewond in een ziekenhuis aan de Zwarte Zee. Zijn echtgenote liet haar drie kinderen achter bij de burens en reisde af om hem te bezoeken. Ze kwam zwanger terug, maar de jongste telg Anatoli zou

zijn verwekker nooit ontmoeten.

Ivan Koedrin keerde terug naar het front. Hij werd in 1943 krijgsgevangen gemaakt en kwam terecht in een kamp in Duitsland. Op 10 mei 1945 overleed hij aan de gevolgen van tuberculose. Hij werd begraven in het Limburgse Margraten. Later is zijn stoffelijk overschot overgebracht naar het speciale ereveld bij begraafplaats Rusthof.

Reiding spoorde op eigen initiatief en geholpen door zijn Russische echtgenote de afgelopen tien jaar 140 families op van soldaten die in Leusden hun, voor het thuisfront on-

bekende, laatste rustplaats vonden. In enkele tientallen gevallen brachten de nabestaanden een bezoek aan het ereveld.

Reiding, die werkt aan een boek over de vergeten Russische soldaten, beschikt nog over relevante gegevens van 210 andere graven. De helft daarvan is volgens zijn inschatting onoplosbaar. „Het wordt steeds moeilijker nabestaanden te traceren. Maar ik stop er pas mee, als ik al het denkbare heb gedaan. Ook vandaag zie je weer hoe enorm belangrijk dit is voor de achterblijvers.”